

Pere Anguera

LA NACIONALITZACIÓ DE LA SARDANA

paren 45 colles i el primer premi fou per a la de l'Armentera, Alt Empordà.

Els vuit capítols, més la introducció, de què consta *La nacionalització de la sardana* obeeixen, a un ordre cronològic, essent l'últim una cloenda, Balanç provisional, que ve a ser un resum de tot plegat. En ella, l'autor aprofita per deixar anar un retret: considera que la conversió reeixida de la sardana en dansa nacional provocà, en contrapartida, el retrocés, la menysvaloració o el refús, d'altres danses tradicionals que, en les respectives comarques, gaudien de sòlida fama i acceptació popular, com per exemple les jotes a la Ribera d'Ebre. En aquest sentit, creu que l'hegemonia de la sardana, a principis del segle XX, tingué el preu de la pèrdua irremissible d'una part del patrimoni musical català.

Tot i el plany de Pere Anguera i malgrat, també, els embolics actuals amb les subvencions públiques, els qui estimen la sardana poden estar orgullosos que la nostra dansa nacional, gràcies als esforços d'algunes generacions de catalans, es trobi avui en unes condicions, no òptimes però sí suficientment bones, que permeten mirar el futur amb esperança.

Pere Juhé i Oriol